

[Fuglsang.]

hellere end gerne vil arbejde, enhver ved, hvor langt de søger hen, og hvilke transportmæssige besværligheder de overvinder blot for at få en chance for at tjene en ugeløn; men bortset fra korte sæsonmæssige perioder er der ingen, der har brug for dem. Hvorfor tror det ærede medlem i øvrigt, at over 1 000 kommuner har søgt dispensation fra det beskæftigelsesstop, som netop er gennemført? Jeg mener, det er for billigt, at man tager sig disse menneskers skæbne så let eller tager dem til indtægt i det politiske spil, sådan som det tilsyneladende er gjort her.

For at vende tilbage til det foreliggende lovforslag og dets konsekvenser vender det sig jo ikke alene mod småbruget, men mod forbruget overhovedet og står i skærende modstrid med den tale, der stadig fremføres fra en vis side om, at pristallet skal holdes nede. Jeg finder ingen saglig begrundelse for, at vi fortsat skal have en sådan kornlov, og endnu mindre for, at den nu igen skal gennemføres af en regering, som i så høj grad, som tilfældet er, bygger på husmændene og på de brede forbrugermasser.

Vore modstandere udlægger det undertiden sådan, at vi kommunister principielt vender os mod alle krav fra landbruget, fordi vi ikke forstår dets vilkår og ikke vil godkende dets krav om en rimelig løn for dets indsats. De siger, at vort standpunkt er dikteret af en særlig landbrugsfjendtlig stilling. Det er ikke rigtigt. For os at se har enhver borger ret til en arbejdsplads og også ret til løn for sit arbejde, men det er nu ikke helt det, kornloven drejer sig om. Dels er det ikke rigtigt, at storbruget er dårligt stillet. Det fremgår måske ikke altid af dets udtalelser og måske heller ikke altid af dets villighed til at betale skat; men det kan f. eks. ses af ejendomspriserne, som i nogen grad genspejler, hvordan de økonomiske forhold i virkeligheden er.

Som vi tidligere har påpeget, er det jo muligt at sikre producenterne rimelige priser for deres varer, uden at det netop behøver at gå ud over husmænd og forbrugere, hvis blot viljen er til stede. Det er ikke så længe siden, vi modtog et cirkulære fra Landboforeningerne — det var for øvrigt udarbejdet af det ærede medlem hr. Thorvil Kristensen — som viste, hvor stor en del af

detailpriserne for pristallets fødevarer der tilfaldt producenten, og hvor meget der forsvandt i mellemløddene. Denne oversigt viser, at i 1949-50 var producenterens andel 74,6 pct. af detailprisen og mellemløddene 25,4. I 1957-58 var disse tal ændret, således at producenterne nu kun fik 56,9 pct., medens mellemløddene fik de 43,1 pct. Så kan man spørge sig selv: hvad er der sket? Er det omkostningerne i mellemløddene, der er blevet tilsvarende større? Det kan næppe være tilfældet. Men disse tal fortæller lidt om, hvad liberaliseringen er, og hvad liberaliseringen i dette tilfælde har betydet både for landbrugets producenter og for de forbrugere, der skal købe landbrugets varer. De viser også, at der findes mere end én form for det, man kalder landbrugsfjendtlig politik.

Ganske lærerig er for øvrigt også en oversigt udarbejdet fra norsk side over, hvor stor en del af detailprisen på mælk der tilfalder producenterne i de forskellige lande, og hvor meget mellemløddene tager. Oversigten viser, at i vort naboland Norge får producenten de 75,8 pct., i England 70 pct., i Tyskland 63,4 pct., i Sverige 61 pct., i Holland 58,1 pct., og Danmark ligger lavest, idet vore producenter kun får 54,6 pct.

Var det ikke rimeligt og mere sundt såvel for det prisniveau, som alle siger de ønsker, som for alle de producerende parter at sætte ind her i stedet for, som det nu sker med denne kornlov, at styre hen imod at sætte priserne op og lade de små i samfundet betale?

Jeg så for ganske nylig i meddelelserne fra monopoltilsynet, at dette netop havde godkendt en forhøjelse af handelsavancen på radsåmaskiner på 1½ pct., til trods for at avancen i forvejen var 56 pct. Motiveringen var, at sådan var avancerne i forvejen på disse områder. Mit parti og jeg kan ikke se, at det er rigtigt at fortsætte ad denne vej. At de partier, som repræsenterer de mere velhavende i by og på land, finder sammen, forbavser ikke, ej heller forbavser det, at man fra den side faktisk værner om monopolernes landbrugsfjendtlige økonomiske politik og modsætter sig kontrol og indgreb mod deres priser og avancer og dermed er med til at sætte omkostningerne og priserne op. Men det